

7

* * *

הנה ים! סערה הוללת בו — ולילה. הכל מעונן ומעורפל, הגלים עולים ומכים, ודמות אחת שוחה ולוחמת אתם. איפה החוף? איפה האי הקטן? הרבה פעמים יצאה הדמות הזאת אל הים, אל הסערה, אל החושך. אך זה לא כל כך קשה, אם יודעים שאי שם יש חוף או אי קטן. אך הפעם אין חוף, הלך ונשטף, חלף עם הרוח... עכשו לצול עמוק, עמוק, עד לעולם, שם אין רגש ואין כאב... אך פתאום מופיע מגדל-אור קטן: זה לא חוף ולא אי, אך מאיר. מאיר ואינו גותן לצלול. ארבע עיני ילדים גדולות.

„אמהלה, אספר לך משהו נורא יפה, ואת אינך צריכה להיות עצובה. את יודעת, הלילה תבוא פיאה טובה, מקל קטן לה, והיא תלך לבית הקברות ותחזיר לנו את אבא. והוא יבוא ויהיה אתנו, והכל יהיה כמו קודם.”

„רפי, פיאות טובות קיימות רק בספורים ואינן נמצאות במציאות.”

אות!”

„אמא, האם ספור זה שקר?”

— בוא בני, שב אצלי, ואספר לך ספור אחד בלי שקר, מאיזה דור אחר, מהמציאות. אצטרך רק לקצר את הספור בהרבה, כי עוד מעט עלינו ללכת להאכיל את האח הפעוט שלנו.

אתה, הבן הבכור שלי, אני אוהבת אותך אתבה עזה. למענך לא ברחתי מהחיים. ההבישתי, ואינני רוצה שפעם תגיד שאמא היתה פחדנית, שאמא פחדה בפני החיים. למענך אני מנצחת כל פעם מחדש את „הר-הגעש” שבתוכי ולא נותנת לו להתפרץ החוצה ומדברת בשקט אל הבריות כאילו לא היה כלום, ואפילו מחייכת להם. למענך צעדתי בשקט את הדרך הארוכה והאימה, כמו שחקנית ראשית באיזו דרומה.

קצת סבלנות, בני, אספר לך כבר, רק אל תביט בי ככה, אל תפנה את ראשך בצורה כזאת, כי הדמיון הוא כה חזק וכה מכאיב. עד שדמעות חונקות את גרוני. —

*

הנה — אביב שנת 1942. הגרמנים מנצחים והולכים, חוזרים עוד יותר לתוך רוסיה, מנצחים והולכים ועומדים גם במצריים. אותו זמן ואנו קבוץ צעיר במושבה. גם אנחנו עוד צעירים מאד, מתודעים אחד לשני, מתיידים ואוהבים... אך קשה לשבת בזמנים כאלה בחבוק ידיים. זה לא תולם לדור שלנו, לחיות בשקט, שלווה ואושר. לצבא הבריטי? זה לא כל כך מתקבל על הדעת. אולי פלמ"ח? ובתוך כל ההתלבטויות האלו מופיע פעם באיזה יום בהיר טנדר ויוצאים ממנו שמעון אבידן ויהודה מהפשים ומוצאים שניים, מתלחשים — והכל זה סוד גדול. כעבור